

Bilag 2**HØJESTERETSSKRANKENS
BESTYRELSE***Til Højesteret.*

Da skrankens bestyrelse har forstået, at Højesteret forbereder en henvendelse til justitsministeriet i anledning af det forestående delvise ophør af de ved lovene af 19. december 1949 og 29. maj 1951 gennemførte midlertidige foranstaltninger til nedbringelse af restancen af uafgjorte borgerlige sager, tillader bestyrelsen sig at fremføre følgende:

Såfremt det trods den bedring med hensyn til berammelsestiden, som i øjeblikket er indtrådt, må anses for at være udelukket at gå tilbage til den tidligere ordning, er det den almindelige mening blandt skrankens medlemmer, at man ialfald ikke — hverken som en tidsbegrænset foranstaltning eller endnu mindre permanent — bør fortsætte med den på grundlag af lovene af 1949 og 1951 praktiserede ordning, hvorefter et større antal sager procederes skriftligt og i reglen for kun 5 dommere. Denne udvidede anvendelse af skriftlig behandling er af Skranken blevet betragtet som et beklageligt tilbageskridt, og man har nogen grund til at mene, at den har haft en tilbøjelighed til at forøge antallet af påankede og til dom gennemførte sager.

En foranstaltning, der har været drøftet, er en forhøjelse af den nuværende grænse for underretternes kompetence, blandt andet også under hensyn til den stedfundne forringelse af pengenes værdi. Allerede overvejelser for år tilbage har imidlertid vist, at en sådan reform — som jo iøvrigt først ville virke i Højesteret efter længere tids forløb — støder på mange vanskeligheder, derunder at den sikkert måtte medføre en forøgelse af underretsdommernes antal, ligesom den rejser spørgsmålet, om man i alle underretssager ville kunne bibeholde den nu foreskrevne ret summariske behandlingsmåde uden skriftveksling. Selvom man fra Skrankens side ville se med forståelse på en vis forhøjelse af den nuværende grænse, f. eks. til 5.000 kr., stiller man sig meget tvivlende overfor gennemførligheden af en forhøjelse, som virkelig kunne medføre en lettelse af Højesterets arbejdsbyrde.

Tanken om på anden måde at begrænse adgangen til appel til Højesteret — f. eks. ved indførelse af en bestemt summa appellabilis eller krav om almindelig eller principiel betydning — lader sig næppe realisere, da det ville være en meget betænkeiig ændring i den hidtidige danske retsplejeordning, hvis sager, der indbringes for de ordinære domstole, kun kunne blive behandlet i een instans.

Tilbage står herefter den mulighed at gennemføre en deling af Højesteret, enten således, at retten deles i en større og en mindre afdeling, hver med sit sagsområde, eller at retten deles i to sideordnede afdelinger.

En løsning i førstnævnte retning ville formentlig kræve, at der i loven opstilledes kriterier for, hvilke sager der skulle henhøre under henholdsvis den større og den mindre afdeling. Det har tidligere været foreslået at henlægge straffesagerne til en mindre afdeling, men dette var navnlig med henblik på umiddelbar bevisførelse for Højesteret, et hensyn, der ikke gør sig gældende, så længe bevisbedømmelsen som nu i det væsentlige er unddraget Højesteret. Når henses til straffesagernes antal i forhold til de civile sager og til, at man